

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Bolestné - základní principy a rozdílné nároky podle pracovního a občanského práva a jejich dědění

Jaké jsou rozdíly mezi bolestným určeným podle pravidel zákoníku práce, zrušeného občanského zákoníku a nového občanského zákoníku resp. na ně navazujících prováděcích předpisů, tedy jde-li o pracovní nebo jiný úraz? Jak se vyvíjela právní úprava a nároky z ní vyplývající? V čem spočívají změny? Je odškodnění podle nové právní úpravy vždy vyšší než podle předchozí? Zaniká smrtí poškozeného nárok na zatím nevyplacené bolestné nebo jej lze zdědit? Na nejčastější otázky kolem odškodnění tělesného a duševního strádání v důsledku poškození zdraví, zajímaví odborníky i laiky, se pokusíme odpovědět na pozadí přehledu vybrané aktuální judikatury.

Tělesné a duševní strádání při škodné události na zdraví a v době léčení se odškodňuje náhradou za bolest, trvalé zdravotní následky projevující se v omezené možnosti zapojení do různých životních činností se odškodňují náhradou za ztížení společenského uplatnění. Do doby nabytí účinnosti nového občanského zákoníku - zákona č. [89/2012](#) Sb. (o. z.) k 1. lednu 2014 byla výše náhrady za bolest a náhrady za ztížení společenského uplatnění, jako jednoho z dílčích nároků z práva na náhradu škody na zdraví, upravena vyhláškou č. [440/2001](#) Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění pozdějších předpisů, a to jak pro případy bolesti vzniklé následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, tak pro případy bolesti vzniklé v souvislosti s poškozením zdraví, za které škůdce odpovídal podle občanskoprávních předpisů (tj. např. v případě poškození zdraví v důsledku autohavárie apod., všeobecně mimo pracovní úrazy). Jenže o. z. vyhlášku č. [440/2001](#) Sb. k 1. 1. 2014 zrušil neboť **nová občanskoprávní úprava opustila dosavadní způsob odškodňování újmy na zdraví, podle kterého se náhrada nemajetkové újmy na zdraví (její výše) určovala na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku podle sazeb upravených zrušenou vyhláškou, a nadále stanoví, že při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy, že vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění, a že nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti** (ust. § 2958 o. z.). Tato zákonná pravidla byla následně rozvedena „doporučujícím materiálem“ nazvaným „Metodika k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku)“ a uveřejněným pod č. 63 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2014 (ve znění redakční opravy uveřejněné tamtéž v č. 1/2015).

Nová občanskoprávní úprava

Novou charakteristiku bolestného, jeho smyslu a účelu podal Nejvyšší soud ČR v rozsudku spis. zn. 25 Cdo 2245/2017, ze dne 1. 11. 2017: Smyslem náhrady za bolest je vedle samotného bolestivého stavu odškodnit i určitou míru nepohodlí, stresu či obtíží spojených s utrpěnou zdravotní újmou (též obavu ze ztráty života či vážného poškození zdraví ve smyslu ust. § 2957 věty třetí o. z.), a to v rozsahu, v němž tyto zásahy do osobnostní sféry poškozeného z povahy věci souvisí s bolestí obvykle doprovázející stavy popsané v jednotlivých položkách (tzv. bolest v širším smyslu). Výkladem ust. § 2958 o. z. nelze dovodit, že nyní má být pojem bolest chápán toliko jako fyzická bolest bez souvislosti

s duševními aspekty bolestivých stavů. Nárokem na odškodnění bolesti je myšleno odškodnění bolesti v tzv. širším smyslu, tedy jak bolesti fyzické, tak i duševního strádání. Další nemajetkové újmy při ublížení na zdraví jsou spojeny se zásahem do zdraví, který nespočívá v přechodné bolesti ani ve fyzické či psychické újmě dlouhodobého (trvalého) charakteru; jde o specifické okolnosti vymykající se obvyklému průběhu léčby a stabilizace zdravotního stavu, tedy okolnosti, které nenastávají pravidelně, ale zvyšují intenzitu utrpěné újmy na zdraví nad obvyklou míru.

Odškodnění podle pravidel nového o. z. je v praxi obvykle vyšší, pro poškozeného výhodnější, než podle pravidel zrušeného občanského zákoníku a na něj navazujících právních předpisů (avšak z nové právní úpravy neplyne automaticky, že by přinášela vždy podstatně vyšší náhradu než předchozí úprava, jak zdůraznil i Nejvyšší soud ČR v dále uváděném rozhodnutí spis. zn. 25 Cdo 1965/2016, ze dne 31. 10. 2017). Podle ust. § 3079 odst. 1 o. z. právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Nerozhodl-li však soud ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona o náhradě škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, může na návrh poškozeného člověka, jsou-li pro to mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele, přiznat poškozenému podle ust. § 3079 odst. 2 i náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona, přičemž se ohledně důvodů zvláštního zřetele odkazuje na ust. § 2 odst. 3 o. z. Nejvyšší soud ČR určil v rozsudku spis. zn. 25 Cdo 1965/2016, ze dne 31. 10. 2017, že:

- **První podmínkou pro použití pozdějšího předpisu podle přechodného ust. § 3079 odst. 2 o. z. (aplikaci o. z. na případy náhrady nemajetkové újmy na zdraví ze škodných událostí před 1. 1. 2014) je, že soud nerozhodl (míněno pravomocně) o náhradě škody ke dni nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., tj. 1. 1. 2014**
- **Druhou podmínkou je návrh poškozeného, aby byla přiznána i náhrada nemajetkové újmy podle o. z.**
- **Třetí podmínkou je existence mimořádných důvodů hodných zvláštního zřetele, kdy setrvání na dosavadní úpravě by ve výsledku znamenalo rozpor s dobrými mravy vedoucí ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění.** Důvodová zpráva k této poněkud expresivně vyznívající dikci příkladmo uvádí případy, kdy škůdce způsobil škodu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné. Za zvláště zavrženíhodnou pohnutku lze považovat takovou pohnutku, která je v příkrém rozporu s morálkou občanské společnosti a svědčí zpravidla o morální bezcitnosti, zvrhlosti, o bezohledném sobectví, o pohrdavém postoji k základním lidským hodnotám, zejména k lidskému životu.

Ne každý případ, kdy újma byla způsobena trestným činem, však lze podle rozsudku NS ČR spis. zn. 25 Cdo 1965/2016, ze dne 31. 10. 2017, považovat bez dalšího za mimořádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 3079 o. z. V posuzovaném případě se žalobce dovolával použití úpravy účinné od 1. 1. 2014. Ust. § 2957 o. z. mezi kritéria, k nimž má soud přihlídnout při stanovení výše náhrady za nemajetkovou újmu, řadí kromě jiného i úmysl na straně škůdce, a to za předpokladu, že tato forma zavinění představuje okolnosti zvláštního zřetele hodné. Předchozí právní úprava při stanovení výše náhrady formu zavinění škůdce v potaz nebrala. Aby však z tohoto rozdílu bylo možno vyvodit důvod pro víceméně retroaktivní použití pozdějšího předpisu, musely by být splněny podmínky formulované v citovaném přechodném ust. § 3079 o. z. vykládané v souvislosti s dikcí ust. § 2 odst. 3 o. z. Zatímco však pro aplikaci ust. § 2957 o. z. zákon vyžaduje, aby šlo o okolnosti zvláštního zřetele hodné, přechodné ustanovení je postaveno na ještě vyšší míře výjimečnosti s důrazem na mimořádnost důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci nebyla zjištěna zvláštní

motivace jednání škůdce (pachatele trestného činu) ani specificky pojaté pohnutky, které by svědčily o zvlášť zavrženíhodném provedení či důvodech jeho trestné činnosti. Na tomto základě NS ČR uzavřel, že výklad a užití předchozího právního předpisu v posuzovaném případě není v rozporu s dobrými mravy ani nevede ke krutosti a bezohlednosti urážející obyčejné lidské cítění, neboť i právní úprava účinná do 31. 12. 2013 umožňovala spravedlivou náhradu za ztížení společenského uplatnění postupem podle ust. § 444 odst. 1, 2 obč. zák. a prováděcí vyhlášky č. [440/2001](#) Sb. Tento závěr učinil NS ČR i při vědomí kritiky bodového systému odškodnění nemajetkových újem na zdraví podle podzákoného předpisu, kterou vyslovil Ústavní soud v pracovněprávním sporu v odůvodnění nálezu ze dne 16. 2. 2016, spis. zn. IV. ÚS 3122/15. I v projednávané věci byl sice použit vyhláskový systém, ovšem způsobem, který nevyvolává pochyby o jeho vhodnosti, neboť s jeho pomocí byla provedena objektivizace obtíží poškozeného, zjištěná částka byla podrobena úpravě a individualizována (či personalizována) odpovídajícím způsobem s přihlédnutím ke konkrétním poměrům poškozeného, čímž bylo dosaženo odůvodněné a proporcionální výše náhrady srovnatelné s případy podobného charakteru. Takový přístup jako ústavně konformní ostatně akceptoval Ústavní soud například i v usnesení ze dne 16. 6. 2016, spis. zn. I. ÚS 1162/15.

Rozchod občanskoprávní a pracovněprávní úpravy

Nabytím účinnosti o. z. se občanskoprávní a pracovněprávní úprava odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění rozštěpila. Nedotčeno zůstalo nedotčeno ust. § 394 odst. 2 zákoníku práce, které stanovilo, že do doby nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění se postupuje podle vyhlášky č. [440/2001](#) Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, ve znění vyhlášky č. [50/2003](#) Sb. Důvodem byla skutečnost, že v případě odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání se jedná o náhradu škody v podobě újmy na zdraví, ke které došlo při výkonu závislé práce, a že právní vztahy vznikající při jejím výkonu (individuální pracovněprávní vztahy) jsou předmětem zvláštní úpravy obsažené v zákoníku práce. Zákoník práce poskytuje zvláštní ochranu postavení zaměstnance, který je v pracovněprávním vztahu slabší stranou, a proto je nutné postupovat podle zvláštní právní úpravy v něm obsažené. Tomu odpovídá i ust. § 2401 odst. 1 o. z., z něhož vyplývá přednost použití zákoníku práce před občanským zákoníkem na práva a povinnosti zaměstnance a zaměstnavatele z pracovněprávních vztahů. Občanským zákoníkem se pracovněprávní vztahy řídí jen tehdy, nelze-li použít zákoník práce, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů (ust. § 4 zákoníku práce).

Rozchod občanskoprávní a pracovněprávní úpravy odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění potvrdil i následný vývoj právní úpravy od 1. 10. 2015. K 1. 10. 2015 bylo zákonem č. [205/2015](#) Sb. zrušeno ust. § 394 odst. 2 zákoníku práce umožňující pro oblast pracovněprávních vztahů použití (jinak zrušené) vyhlášky č. [440/2001](#) Sb., a to do doby nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění, a to spolu se zákonem č. [266/2006](#) Sb., o úrazovém pojištění zaměstnanců, zrušeno. Na základě zákonného zmocnění obsaženého v ust. § 271c odst. 2 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 10. 2015, které přinesl právě zákon č. [205/2015](#) Sb., bylo s účinností od 26. 10. 2015 vydáno nařízení vlády č. [276/2015](#) Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, které v pracovněprávních vztazích zachovává bodový systém výpočtu náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění. Podle tohoto nařízení vlády se stanoví náhrada za bolest nebo náhrada za ztížení společenského uplatnění nejen v případě újmy na zdraví, která vznikla po jeho účinnosti, ale i tehdy, byla-li bolest nebo ztížení společenského uplatnění způsobena přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a nebyl-li přede dnem nabytí jeho účinnosti vydán lékařský posudek k odškodnění bolesti nebo ztížení společenského uplatnění (ust. § 10 nařízení vlády č. [276/2015](#) Sb.).

Podpůrné použití ust. § 2958 o. z. a z něj vycházející metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví na pracovněprávní vztahy nepřipadá v úvahu, vyložil Nejvyšší soud ČR v rozsudku spis. zn. 21 Cdo

4556/2016, ze dne 26. 9. 2017. V této souvislosti je navíc třeba zdůraznit, že zákoník práce obsahuje komplexní pracovněprávní úpravu náhrady škody (část jedenáctá, ust. § 248 až 275 a část čtrnáctá, hlava I, díl 1, § 365 až 393), která má kogentní povahu (srov. nálezy Ústavního soudu č. [116/2008](#) Sb., bod 203), a nelze se proto od ní odchýlit.

Nárok smrti zaměstnance nezaniká

Podle ust. § 260 odst. 1 zrušeného zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce (ve znění účinném do 31. 12. 2006), nárok na náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění smrtí zaměstnance zanikal. Podle ust. § 260 odst. 2 uvedeného zákona ostatní peněžité nároky zaměstnance jeho smrtí nezanikaly; do výše odpovídající trojnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku přecházely mzdové nároky z pracovního poměru postupně přímo na jeho manžela, děti a rodiče, jestliže s ním žili v době smrti ve společné domácnosti; předmětem dědictví se stávaly, nebylo-li těchto osob. Podle ust. § 328 odst. 1 zákona č. [262/2006](#) Sb., tedy nového zákoníku práce (ve znění účinném od 1. 1. 2007) peněžité práva zaměstnance jeho smrtí nezanikají. Do výše odpovídající trojnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku přecházejí mzdová a platová práva z pracovněprávního vztahu uvedeného v ust. § 3 větě druhé – tedy z pracovního poměru a právních vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr (dohoda o pracovní činnosti a dohoda o provedení práce) – postupně na jeho manžela, děti a rodiče, jestliže s ním žili v době smrti ve společné domácnosti; předmětem dědictví se stávají, není-li těchto osob. Podle dřívější právní úpravy účinné do 31. 12. 2006 z peněžitých nároků zaměstnance tedy jeho smrtí zanikaly nároky na náhradu za bolest a za ztížení společenského uplatnění. K jejich zániku docházelo bez ohledu na to, že zaměstnavatel písemně uznal jejich důvod i výši, že byly přiznány vykonatelným soudním rozhodnutím nebo že k jejich vymožení byl nařízen výkon rozhodnutí. Ostatní peněžité nároky zaměstnance jeho smrtí nezanikaly a zásadně přecházely na jeho dědice, popřípadě stát, jestliže dědictví nenabyl žádný dědic, anebo při předluženém dědictví na toho, komu pohledávka při vypořádání nebo likvidaci dědictví připadla. Podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2007 peněžité práva (pohledávky na peněžité plnění) zaměstnance jeho smrtí zásadně (bez výjimky) nezanikají. Okolnost, že v ust. § 328 odst. 1 zákoníku práce „chybí“ oproti dosavadní právní úpravě zmínka o osudu nároků na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, zřejmě znamená, že to, že „peněžité práva zaměstnance jeho smrtí nezanikají“, platí od 1. 1. 2007 i o pohledávkách na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění. Smrtí zaměstnance tedy veškeré peněžité pohledávky, které má zaměstnanec podle zákoníku práce nebo jiných právních předpisů, kolektivní smlouvy, vnitřních předpisů nebo smlouvy (dohody) za zaměstnavatelem, nabývají jeho dědici (popřípadě vypravitel pohřbu zaměstnance, jestliže bylo řízení o dědictví zastaveno a nepatrný majetek po zaměstnanci byl vydán tomu, kdo se postaral o pohřeb, nebo stát, jestliže dědictví nenabude žádný z dědiců, anebo v případě předluženého dědictví zaměstnance ten z jeho věřitelů, který peněžité pohledávky zemřelého zaměstnance převzal na základě soudem schválené dohody uzavřené mezi dědici a věřiteli zůstavitele nebo ten, kdo je nabyt v rámci likvidace dědictví). V případě, že zaměstnanec žil v době smrti ve společné domácnosti s manželem, dětmi nebo rodiči, nenabývají dědici jeho mzdová a platová práva ze základního pracovněprávního vztahu až do výše trojnásobku zaměstnancova průměrného výdělku (viz ust. § 328 odst. 1 zákoníku práce). Ve vztahu k pohledávkám na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění však žádné omezení ve prospěch uvedených osob není, a proto se tyto pohledávky v plné výši stávají předmětem dědického řízení. **Nejvyšší soud ČR proto již ve svém rozsudku spis. zn. 21 Cdo 936/2010, ze dne 7. 4. 2011, potvrdil, že právo zaměstnance na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, které vzniklo po 1. 1. 2007, smrtí zaměstnance nezaniká; v plné výši se stává předmětem dědického řízení a přechází na toho, komu tato pohledávka podle výsledku dědického řízení připadla.**

Dědění bolestného vyplývajícího z občanskoprávní úpravy

Podle ust. § 579 odst. 2 obč. zák., účinného do 31. 12. 2013 smrtí věřitele právo zanikne, bylo-li plnění omezeno jen na jeho osobu; zanikne i právo na bolestné a na náhradu za ztížení společenského uplatnění. Podle ust. § 1475 odst. 2 o. z. pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele, kromě práv a povinností vázaných výlučně na jeho osobu, ledaže byly jako dluh uznány nebo uplatněny u orgánu veřejné moci. Podle ust. § 2009 odst. 2 o. z. smrtí věřitele právo zanikne, bylo-li plnění omezeno jen na jeho osobu.

Nároky na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění byly podle zrušeného občanského zákoníku, účinného do 31. prosince 2013, vázány výlučně na osobu poškozeného bez ohledu na to, zda byl uznán nebo uplatněn u orgánu veřejné moci (soudu). Nároky poškozeného, který posléze zemřel, tak nepřecházely na dědice ani v případě, že byly již pravomocně přiznány soudním rozhodnutím). Zatímco tato úprava účinná do 31. 12. 2013 (ust. § 579 odst. 2 obč. zák.) podávala zcela jasnou odpověď, co s nároky poškozeného v případě jeho smrti, současná úprava v ust. § 2009 odst. 2 o. z. dovětek o zániku práva na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění neobsahuje. Proto je namístě, vyložil Nejvyšší soud ČR v usnesení spis. zn. 25 Cdo 3556/2016, ze dne 27. 4. 2017, dovodit, že právo na náhradu nemajetkové újmy na zdraví má sice charakter práva osobně spojeného s osobou poškozeného, nezaniká však jeho smrtí bezvýjimečně, resp. zákon může stanovit výjimky, kdy toto právo přechází na dědice. Takovou výjimku zakládá právě ust. § 1475 odst. 2 o. z., v němž je nově pozůstalost vymezena tak, že tvoří celé jmění zůstavitele, kromě práv a povinností vázaných výlučně na jeho osobu, ledaže byly jako dluh uznány nebo uplatněny u orgánu veřejné moci. Jde tedy o jednoznačnou dikci, stanovící podmínky, za nichž se právo vázané na osobu poškozeného může stát předmětem dědění. Podle ust. § 1475 odst. 2 o. z. spadají do pozůstalosti i subjektivní práva a povinnosti zakládající se pouze na osobních poměrech zůstavitele, pokud byly jako dluh uznány nebo jako pohledávka uplatněny tak, že to vede k určení nebo uspokojení nároku zásahem veřejné moci. Důsledkem toho přejdou do pozůstalosti např. i zůstavitelova práva na bolestné, na satisfakci v penězích apod., byla-li za jeho života uznána nebo zažalována.

Od 1. 1. 2014 se dědí i bolestné za poškození zdraví mimo práci

Lze tedy uzavřít, že **uplatnil-li poškozený za svého života u soudu nároky na náhradu nemajetkové újmy na zdraví vyjmenované v ust. § 2958 o. z. (jednoduše řečeno bolestné a náhradu ztíženého společenského uplatnění), tvoří tyto nároky podle o. z. v případě jeho smrti pozůstalost a mohou přejít na dědice.** Ještě ale zůstává otázka, zda se toto pravidlo použije i v případě, že škodná událost nastala před účinností nového občanského zákoníku (1. 1. 2014), tedy do 31. 12. 2013, avšak poškozený zemřel již za účinnosti o. z.

Dědí se i bolestné za dobu před 1. 1. 2014, pokud zemřelý stihl podat žalobu na jeho zaplacení

Podle ust. § 3079 odst. 1 o. z. právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2014), se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Podle ust. § 3069 o. z. se při dědění použije právo platné v den smrti zůstavitele. **Na dědice poškozeného, který utrpěl újmu na zdraví v době do 31. 12. 2013, přechází děděním nároky na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění podle zrušeného občanského zákoníku, jestliže poškozený zemřel po uvedeném datu, avšak tyto nároky za svého života uplatnil u soudu.** Tehdy totiž právo poškozeného na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění smrtí poškozeného nezaniká a v plné výši se stává předmětem dědického řízení za podmínek uvedených v ust. § 1475 odst. 2 o. z.

Shrnutí

Právo zaměstnance na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění, které vzniklo po 1. 1. 2007, smrtí zaměstnance nezaniká; v plné výši se stává předmětem dědického řízení a přechází na toho, komu tato pohledávka podle výsledku dědického řízení připadla, potvrdil Nejvyšší soud ČR v rozsudku spis. zn. 21 Cdo 936/2010, ze dne 7. 4. 2011. Pokud bylo bolestné vyplaceno za života poškozeného zaměstnance, pak pozůstalí mohou pochopitelně jeho peníze zdědit. Ale i když ještě vyplaceno nebylo, dědí se nárok na něj, a tak mohou dědici získat dosud nevyplacené peněžité odškodnění. Pokud bylo bolestné za poškození zdraví mimo zaměstnání vyplaceno za života poškozeného zaměstnance, pak pozůstalí samozřejmě mohou rovněž peníze zdědit, ale jak je to s dosud nevyplacenými nároky? Výklad podal Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení spis. zn. 25 Cdo 3556/2016, ze dne 27. 4. 2017: **Uplatnil-li poškozený za svého života u soudu nároky na náhradu nemajetkové újmy na zdraví, jež se mu přihodila od 1. ledna 2014 - vyjmenované v ust. § 2958 o. z., tedy bolestné a náhradu ztíženého společenského uplatnění, tvoří tyto nároky v případě jeho smrti pozůstalost a mohou přejít na dědice.** Ale co když škodná událost nastala před účinností o. z. (1. 1. 2014), tedy do 31. 12. 2013, avšak poškozený zemřel již za účinnosti o. z.? **Na dědice poškozeného, který utrpěl újmu na zdraví v době do 31. 12. 2013, přechází děděním nároky na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění podle zrušeného občanského zákoníku, jestliže poškozený zemřel po uvedeném datu, avšak tyto nároky za svého života uplatnil u soudu.** Pokud ale nebyly uspokojeny dobrovolně, ani nestihl podat žalobu, tak peněžité odškodnění dědici získat nemohou.

Richard W. Fetter,

autor je právníkem specializujícím se na občanské a pracovní právo

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Velké tápání okolo švarcsystému](#)
- [Dva problémy s pracovní pohotovostí](#)
- [Příkaz a příkaz na místě v přestupkovém řízení vedeném orgánem inspekce práce](#)
- [Nová úprava kvalifikovaných zaměstnaneckých opcí](#)
- [Zákon o jednotném měsíčním hlášení zaměstnavatele vstupuje v účinnost](#)
- [Souběh funkce statutárního orgánu a pracovněprávního vztahu - judikaturní vývoj](#)
- [Nejvyšší soud: Příspěvek na penzijní připojištění se řadí mezi pracovní a mzdové podmínky](#)
- [Změny nejen parametrů exekučních srážek pro rok 2026](#)
- [Transparentní odměňování](#)
- [K osobnímu příplatku v platové sféře](#)
- [Odvolání vedoucího zaměstnance z funkce a některé související otázky z HR praxe](#)